

U s n e s e n í

Krajský soud v Brně rozhodl ve veřejném zasedání dne 23. ledna 2015 o odvolání **státního zástupce** Městského státního zastupitelství v Brně proti rozsudku Městského soudu v Brně ze dne 10. 9. 2014 č. j. 8 T 21/2014 - 585, v trestní věci obžalovaných **Pavla Kamase**, nar. v , **Lukáše Nováka**, nar. v , **Stanislava Beera**, nar. v a **guidemedia etc**, společnosti s ručením omezeným, IČ: 29282349, **t a k t o**:

Podle § 256 trestního řádu se odvolání státního zástupce **z a m í t á**.

O d ů v o d n ě n í

Napadeným rozsudkem byli obžalovaní Pavel Kamas, Lukáš Novák, Stanislav Beer a guidemedia etc, společnost s ručením omezeným zproštěni podle § 226 písm. b) trestního řádu obžaloby Městského státního zastupitelství v Brně sp. zn. 2 Zt 104/2013 ze dne 4. 3. 2014, pro skutek, který měli podle podané obžaloby spáchat tak, že

obvinění Pavel Kamas jako jednatel společnosti guidemedia etc, s.r.o., redaktor a překladatel, Lukáš Novák jako spolupracující redaktor a grafik a Stanislav Beer jako autor komentářů v rámci nakladatelství guidemedia etc, s.r.o., se sídlem Brno, Příkop 843/4, IČ: 29282349,

a obviněná společnost guidemedia etc v rámci svého podnikání spočívajícího zejména v činnosti nakladatelství a internetovém prodeji jí vydaných knih,

společně vytvořili, v nákladu 10.000 kusů vydali a od 6. 12. 2012 na knižním trhu prodávali, knihu "Adolf Hitler Projevy", ISBN 978-80-905310-1-7, obsahující zejména osmnáct projevů Adolfa Hitlera z let 1939 až 1942, obsahující myšlenky a principy nacionálního socialismu, konkrétně pak mimo jiné jeho úvahy a názory ohledně údajného utlačování či masakrování německého obyvatelstva v Československu a Polsku, vyjádření sympatií k fašistickému režimu ve Španělsku a Itálii, kritiku tzv. mezinárodního židovstva a demokratických režimů v zemích tzv. Západu a vyzdvihování úspěchů při budování nacionálního socialismu v Německu,

příčemž tyto projevy byly doprovázeny titulky a komentáři jednoznačně vyznívajícími jako souhlas s obsahem těchto projevů, mající formu jakéhosi vysvětlení správnosti tehdejších názorů Adolfa Hitlera či prokázání pravdivosti jeho tehdejších tvrzení, kdy je tak v rámci zmíněných komentářů například tvrzeno:

že Adolf Hitler vystupoval jako muž, který má český národ v úctě a Německu nemůže být vytýkáno, pokud se rozpadl státní útvar Československo (viz Odpověď Rooseveltovi, stránka 28 a násl.), kdy navazující překlad projevu Adolfa Hitlera je opatřen mimo jiné mezititulky „Návrat Rakouska“, „Návrat Čech a Moravy“ a „Vztah k českému národu“,

že v září roku 1939 začala německá branná moc odstraňovat nesnesitelné poměry na východních hranicích Říše a ve vzduchu ležel pocit hrdosti a zadostiučinění nad tím, čeho bylo za tak krátkou dobu dosaženo na vojenském a politickém poli, že uplatnění rasových principů uzákoněných v Říši a uváděných v účinnost taktéž na území Protektorátu Čechy a Morava přijde konec konců k dobru i českému národu, že Německo ve svém Protektorátu Čechy a Morava nezabezpečilo pouze klid a pořádek, nýbrž především také položilo základ k novému hospodářskému rozkvětu a k dorozumění mezi oběma národy, a že Vůdčovým cílem byl i pokus o vyřešení židovské otázky na území bývalého Polska, nicméně jeho stěžejním cílem však bylo vytvoření pocitu bezpečnosti na celém kontinentě (viz Mírová výzva Anglii, stránka 142 a násl.), kdy navazující překlad projevu Adolfa Hitlera je opatřen mimo jiné mezititulky „Jen žádné civilní oběti“, „Příčiny polské tragédie“, „Proč chtějí demokracie válčit“ či „Válka je nesmyslná“,

že osmý listopad 1932 (pozn.: tzv. „Pivní puč“) byl stabilně prezentován jako významný mezník v historii nacionálněsocialistického hnutí, jako obrat k lepšímu, ačkoliv v následujících letech se hnutí muselo vypořádat s mnohými překážkami a dočasnými porážkami (viz Proč Anglie chce válčit a Německo budovat – stránka 188 a násl.), kdy navazující překlad projevu Adolfa Hitlera je opatřen mimo jiné mezititulky „O spravedlivém rozdělení světa“ a „Německý sociální stát je nebezpečný vzor“,

že Vůdce vysvětluje, že jeho cílem nebylo pouze vítězství nacionálně socialistického hnutí, ale toto bylo pouze prostředkem k tomu, aby mohlo být zahájeno osvobození národa, že koncentrační tábor je anglickým vynálezem, který „jsme si jen přečetli v lexikonu a později okopírovali“, ovšem s tím rozdílem, že Anglie poslala do těchto táborů ženy a děti (viz Odpověď na Chamberlainovy plány – stránka 214 a násl.), kdy navazující překlad projevu Adolfa Hitlera je opatřen mimo jiné mezititulky „Cílem bylo osvobodit německý národ“ a „Koncentrační tábor je anglický vynález“,

že nacionální socialismus přinesl odpověď na ideologický rozpor mezi měšťáckým třídním státem a státem proletářským, třídním a poskytl zároveň geniální řešení, které bylo s to tento pro národ škodlivý stav odstranit (viz K 20. výročí založení NSDAP – stránka 238 a násl.), kdy navazující překlad projevu Adolfa Hitlera je opatřen mimo jiné mezititulky „Nacionalismus a socialismus se podařilo sjednotit“, „Zajištění životního prostoru ve střední Evropě“ a „Plutokratický teror“,

že Vůdce v roce 1940 optimisticky hleděl do budoucnosti, kdy bude možné budovat úspěšně zemi míru, práce, blahobytu a kultury (viz K dělníkům zbrojovky Borsigwerke – stránka 316 a násl.),

že Německo bylo na počátku roku 1941 příkladným sociálním státem, zatímco v západních demokraciích vládou plutokracie skládající se z několika finančních dynastií (viz Novoroční projev – stránka 354 a násl.), kdy navazující překlad projevu Adolfa Hitlera je opatřen mimo jiné mezititulky „Německé mírové nabídky“ a „Nacionálně socialistické organizace se osvědčily“,

že na ukončení války v roce 1939 neměli zájem „židovsko-demokratičtí váleční interesenti“, a že Vůdce hledí roku 1941 do budoucnosti s vírou ve vítězství, neboť především mravně má Německá říše a její spojenci převahu nad kteroukoliv myslitelnou koalici světa (viz Kdo chtěl válku na Balkáně – stránka 406 a násl.), kdy navazující překlad projevu Adolfa Hitlera je opatřen mimo jiné mezititulky „Odmítnutí německých mírových apelů“, „Židovsko-demokratický kapitál potřebuje válku“ a „Nastolení řádu bez sobectví a egoismu“,

že Vůdce boj na východní frontě nechtěl, že jeho program byl ve znamení mírumilovné výstavby a tvůrčí práce, přičemž nacionálně socialistická výstavba země byla teprve na počátku, ale přesto dosáhla úspěchů právě v oblastech, kde demokratický svět při řešení problémů ztroskotal (viz Důvod války s Ruskem – stránka 456 a násl.), kdy navazující překlad projevu Adolfa Hitlera je opatřen mimo jiné mezititulky „Mírumilovná výstavba vlasti má prioritu“ a „Nacionálně socialistický stát se otvírá lidem“,

že Adolf Hitler označil za inspirátory nepřátelství vůči Německu konec konců především Židy, mezi nimi i příslušníky národů, kteří stojí na druhé straně fronty jako nepřátelé Německa, činí zásadní rozdíl (viz Boj evropských národů proti bolševismu – stránka 480 a násl.), kdy navazující překlad projevu Adolfa Hitlera je opatřen mimo jiné mezititulky „Rasová otázka je klíčem světových dějin“ a „Židé v evropských národech“,

že zatímco Roosevelt se dostal na scénu jako „protekční politik“ a odborník na finanční spekulace, Adolf Hitler vzešel jako jednoduchý člověk z národa a síly, které Roosevelta podporovaly a z nichž se skládal jeho „poradenský sbor“, sestávaly z příslušníků určitého národa, proti kterým v Německu bojovali jako proti „parazitním zjevům lidstva“, a že Roosevelt povolal ke své podpoře elementy, které mají zájem na rozkladu a nikoli pořádku, čímž Adolf Hitler mínil americké Židy (viz Zúčtování s Rooseveltem – stránka 506 a násl.), kdy navazující překlad projevu Adolfa Hitlera je opatřen mimo jiné mezititulky „Německo brání evropské kulturní dědictví“, „Roosevelt a jeho Židé“ a „Boj proti židovsko-kapitalisticko-bolševické koalici“,

že za hybnou silou v mezinárodních vztazích viděl Adolf Hitler mezinárodní Židovstvo a ve své řeči z 30. 1. 1942 formuluje Vůdce svůj poměr k Židům nekompromisně: „Válka může skončit jenom tím, že buď budou vyhubeny árijské národy, nebo Židovstvo zmizí z Evropy.“ (viz K 9. výročí převzetí moci – stránka 552 a násl.), kdy navazující překlad projevu Adolfa Hitlera je opatřen mimo jiné mezititulky „Ctíme přírodní zákony“, „Myšlenka hnutí se osvědčila“ a „Mé velké mírové dílo“,

že Hitler spatřuje hnací sílu protivníků v mezinárodním Židovstvu a slibuje, že nacionální socialisté se postarají o to, aby tato démonická síla byla odhalena v celé své nebezpečnosti, a že Německo je podle Vůdce skutečně jedinou zemí na světě, kde se uskutečňuje sociální stát (viz Osudný boj dvou světů – stránka 596 a násl.), kdy navazující překlad projevu Adolfa Hitlera je opatřen mimo jiné mezititulky „Mezinárodní Žid je hnací silou protivníků“ a „Jen v Německu je sociální stát“, v němž byl spatřován zločin založení, podpory a propagace hnutí směřujícího k potlačení práv a svobod člověka dle § 403 odst. 1, odst. 2 písm. a) trestního zákoníku a přečin popírání, zpochybňování, schvalování a ospravedlňování genocidia dle § 405 trestního zákoníku a u právnické osoby guidemedia etc. pro přečin projevu sympatií k hnutí směřujícímu k potlačení práv a svobod člověka dle § 404 trestního zákoníku, přečin popírání, zpochybňování, schvalování a ospravedlňování genocidia dle § 405 trestního

zákoníku, když dospěl k závěru, že v žalobním návrhu označený skutek není trestným činem.

Proti rozsudku podal státní zástupce včas odvolání, které bylo řádně zdůvodněno, podáno v neprospěch všech obžalovaných a směřovalo do výroku o vině. Státní zástupce je přesvědčen, že všichni obžalovaní jednali s úmyslem svým jednáním propagovat ve smyslu § 403 trestního zákoníku či přinejmenším projevovat sympatie ve smyslu § 404 trestního zákoníku vůči názorům a činům hlavního představitele nacionálního socialismu v jeho historické podobě, kdy zcela evidentně nešlo obžalovaným jen o vydání historických textů. K předmětné knize pak odvolatel uvedl, že při jejím prvotním přečtení vyznívá určitá snaha o jistou rehabilitaci a částečné očištění či polidštění postavy Adolfa Hitlera, kdy po předmluvě, která je víceméně nezávadná, následuje jako kompenzace stat' Dr. Josepha Goebbelse, jenž velebí Adolfa Hitlera jako řečníka a obsahuje rasistické antisemitské závěry a postřehy jež jsou dávány do kontrastu s Hitlerovými schopnostmi ovládnout masy v rámci svého projevu. Uvozující formulace, které jsou pro nalézací soud vodítkem pro rozlišení, zda následující obsah věty má být chápán jako názor komentátora či naopak výrok Adolfa Hitlera, obžaloba chápe zcela jinak, a to jako formulace, které mají za cíl činy Adolfa Hitlera v letech 1939 až 1942 vysvětlit, ospravedlnit či vylíčit jako nevyhnutelné. Nalézací soud měl hodnotit vztah obžalovaných k pravicovým myšlenkám a hnutím, založených na již historickém základě třetí říše a myšlenek Adolfa Hitlera, kdy obviněné charakterizoval jako vyznavače scény tzv. alternativních vykladačů historie, kdy tato scéna osciluje od otevřené adorace či obhajoby nacistického Německa přes kritiku Československa až k popírání či zpochybňování genocidia. Nalézací soud se dle odvolatele nezabýval samotnými osobami obžalovaných, jejich trestní minulostí a jejich vztahů k pravicové scéně, navrhl proto doplnit dokazování v naznačeném směru zprávou ÚOOZ ze dne 3. 11. 2014, která je přílohou tohoto odvolání. Z důvodů, které jsou blíže rozvedeny v podaném odvolání, navrhl, aby Krajský soud v Brně jako soud odvolací, napadený rozsudek podle § 258 odst. 1 písm. c) trestního řádu zrušil a podle § 259 odst. 1 trestního řádu věc vrátil soudu prvního stupně k novému projednání a rozhodnutí.

Krajský soud v Brně jako soud odvolací z podnětu odvolání podaného státním zástupcem přezkoumal v souladu s ustanovením § 254 odst. 1, 3 trestního řádu zákonnost a odůvodněnost jen těch oddělitelných výroků rozsudku, proti nimž bylo podáno odvolání, jakož i správnost postupu řízení, které jim předcházelo, a to z hlediska vytýkaných vad. V této trestní věci odvolací soud přezkoumal výrok o vině, neboť státní zástupce podal odvolání právě do tohoto výroku. Po přezkoumání dospěl odvolací soud k následujícím závěrům.

V řízení, které předcházelo napadenému rozsudku, bylo důsledně postupováno v souladu s ustanoveními trestního řádu, zejména s těmi, které mají zabezpečit objasnění věci a právo obžalovaných na řádnou obhajobu. Řízení není zatíženo žádnými podstatnými vadami, které by mohly mít vliv na správnost a zákonnost přezkoumávané části rozsudku. Nebyl proto shledán důvod pro jeho zrušení podle § 258 odst. 1 písm. a) trestního řádu.

I s přihlédnutím k výhradám odvolatele zaujímá odvolací soud k napadenému rozsudku dále toto stanovisko:

Z pohledu požadavků, kladených na odůvodnění rozsudku (§ 125 odst. 1 trestního řádu), lze konstatovat, že napadený rozsudek zákonným požadavkům vyhovuje. Zejména je z odůvodnění rozsudku patrné, které skutečnosti vzal soud prvního stupně za prokázané a jakými úvahami se řídil při hodnocení provedených důkazů, zejména při posuzování otázky, zda skutek, kterého se obžalovaní dopustili, je či není trestným činem. V odůvodnění svého

rozhodnutí soud I. stupně vyložil, že jednáním popsaným v obžalobě měli obžalovaní Pavel Kamas, Lukáš Novák a Stanislav Beer propagovat hnutí, které prokazatelně směřuje k potlačení práv a svobod člověka, hlásá rasovou zášť a spáchat tento čin tiskem. Vzhledem k samotnému obsahu projevů, když jde zcela zjevně o texty historického charakteru, jsou zasazené do pevných historických reálií a na ty je obsahově reagováno samotnými projevy Adolfa Hitlera, je tak logické, že obsahují jeho myšlenky, myšlenky nacionálního socialismu, ovšem v jeho historické a dnes již zaniklé podobě. Za takové situace dle názoru soudu I. stupně není naplněn pojmový znak hnutí, které prokazatelně směřuje k potlačení práv a svobod člověka. Poukázal, že v nyní projednávané věci se jedná o originální historický text, přičemž nemá smysl polemizovat o případné kvalitě překladu, který z logiky věci sebou nese všechny atributy příznačné pro německý fašismus té doby, ovšem právě v jeho historické podobě, to znamená v podobě, která v současné době již aktuální není a lze jej proto označit za hnutí již zaniklé.

Soud I. stupně se ve svém rozhodnutí zabýval i současnou neonacistickou scénou a vztahem nyní projednávané knihy projevů k ní a vyložil, že si je velice dobře vědom skutečnosti, že hitlerovský nacismus je v současné době chápán jako hnutí již zaniklé, tak nachází své vyjádření a poskytuje jakousi ideologickou oporu pro řadu dalších neonacistických skupin, pro které je společná glorifikace idejí nacismu a jednotlivých fašistických představitelů z období druhé světové války, úspěchů na poli politickém, vojenském, sociálním a podobně. Dospěl pak k závěru, že v průběhu dokazování nebylo zjištěno a prokázáno žádné konkrétní hnutí, které by takovým způsobem navazovalo na již zaniklý hitlerovský nacismus, když je evidentní, že pro celou neonacistickou scénu je Hitlerovský fašismus v jeho historické podobě, živnou půdou a výchozím bodem. Dle názoru soudu I. stupně ovšem nelze paušálně označit všechna neonacistická hnutí jako přímé pokračovatele hitlerovského nacismu, která na něj navazují, i když některé projevy s ním budou vždy neodmyslitelně spojovány, příkladem je nacistický pozdrav. V tomto smyslu by rozlišení hitlerovského již zaniklého nacismu a stávajících neonacistických hnutí totiž postrádalo smyslu, neboť by v zásadě splynuly v jedno. Nicméně v tomto bodě soud I. stupně opětovně zdůraznil charakter knihy, jednotlivých projevů historicky zasazených a reagujících na konkrétní dějinné události a konkrétní politický vojenský stav tak, jak již bylo zmíněno. Podstatný je závěr soudu prvního stupně, se kterým se odvolací soud zcela ztotožňuje, že v dané knize nejde o nějaké programové vymezení, ze kterého by pro budoucnost mohly čerpat další generace neonacistů.

Dále se soud I. stupně zabýval tím, že obžalovaní se rovněž měli snažit veřejně ospravedlnit nacistické genocidium a jiné zločiny nacistů ve smyslu ustanovení § 405 trestního zákoníku, tj. naplnit zákonné znaky přečinu popírání, zpochybňování, schvalování a ospravedlňování genocidia a dospěl k závěru, že tím, že obžalovaní vydali jednotlivé projevy Adolfa Hitlera, tento přečin spáchat nemohli, pachatelem by mohl být autor sám, tj. Adolf Hitler. Snahy o ospravedlnění nacistického genocidia či jiných nacistických zločinů, tj. poukazování na určitou historickou situaci, nejasnosti, případně omlouvání původních okolností jinými, pro německý nacismus či fašismus příznivějšími, soud I. stupně nezjistil ani v samotných předmluvách a zde nezbývá než odkázat na skutková zjištění týkající se úvodů k jednotlivým projevům jako takovým, jejich zaměnitelnosti a způsobivosti je vydávat za názory autora těchto úvodů a mezititulků, tj. obžalovaného Stanislava Beera. Co se týká přečinu projevu sympatií k hnutí směřujícímu k potlačení práv a svobody člověka dle § 404 trestního zákoníku, jehož se měla obžalovaná společnost quidamedia etc., s.r.o. dopustit tím, že veřejně projevovala sympatie k hnutí, které prokazatelně směřuje k potlačení práv a svobody člověka, a hlásá rasovou zášť, tak v daném bodě soud prvního stupně odkázal na již

uvedené názory soudu prvního stupně týkající se otázky existence hnutí v době, kdy pachatelé měli trestnou činnost páchat. Ze všech těchto důvodů soud rozhodl zprošťujícím výrokem ve smyslu ustanovení § 226 písm. b) trestního řádu, neboť nemohl vzít za prokázané, že v žalobním návrhu označený skutek je trestným činem.

Ve vztahu k oprávnění soudu prvního stupně hodnotit důkazy je nutno v obecnosti uvést následující:

V ustanovení § 2 odst. 6 trestního řádu je vyjádřena jedna ze základních zásad českého trestního řízení, konkrétně zásada volného hodnocení důkazů. Podle této zásady, orgány činné v trestním řízení, soud nevyjímaje, hodnotí provedené důkazy výhradně podle svého vnitřního přesvědčení, založeného na pečlivém uvážení všech okolností případu jednotlivě, i v jejich souhrnu a vycházejícího z dokonalé znalosti projednávaného případu a veškeré důkazní materiály, k němu se vztahující. Navíc je nutno poukázat na skutečnost, že ustálená soudní praxe, i konstantní judikatura stojí na stanovisku, že dokonce ani za situace, pokud není skutečný stav věci správně zjištěn a odvolací soud má za to, že tomu je tak proto, že nalézací soud nevyhodnotil správně důkazy ve věci provedené, může odvolací soud toliko upozornit soud prvního stupně, ve kterých směrech má být řízení doplněno, nebo čím je třeba se znovu zabývat, zásadně však nesmí k samotnému způsobu hodnocení důkazů nalézacím soudem udělovat tomuto soudu jakékoliv závazné pokyny. Stejně tak je nutno zdůraznit, že ve stávající trestně právní teorii i praxi platí nepřekročitelná zásada, že pokud soud prvního stupně postupoval při hodnocení důkazů důsledně podle ustanovení § 2 odst. 6 trestního řádu, to znamená, že provedené důkazy hodnotil podle svého vnitřního přesvědčení, založeného na pečlivém uvážení všech okolností případu jednotlivě, i v jejich souhrnu, a učinil logicky odůvodněná skutková zjištění, nemůže odvolací soud podle § 258 odst. 1 písm. b) trestního řádu napadený rozsudek zrušit jen proto, že sám na základě svého přesvědčení hodnotí tytéž důkazy s jiným, v úvahu připadajícím výsledkem. V novele zákona o trestním řízení soudním (trestní řád), zákon č. 265/2001 Sb., je omezena možnost odvolacího soudu zasahovat do hodnocení důkazů soudem I. stupně, neboť z ustanovení § 263 odst. 7 trestního řádu plyne, že odvolací soud je vázán hodnocením důkazů soudem prvního stupně s výjimkou těch důkazů, které odvolací soud ve veřejném zasedání znovu provedl.

Odvolací soud konstatuje, že soud prvního stupně skutkové a právní závěry přesně, jasně a přesvědčivě zdůvodnil. S uplatněnými námitkami se již vypořádal soud prvního stupně ve svém rozhodnutí. Nebylo také odvolacím soudem shledáno potřebným doplnit dokazování, které požadoval v podaném odvolání státní zástupce, neboť ve věci bylo provedeno úplné dokazování, které není třeba ničím doplňovat. Odvolací soud proto odkazuje na podrobnou a přiléhavou argumentaci soudu prvního stupně, obsaženou v odpovídajících částech napadeného rozsudku, ke které neměl žádné výhrady a naopak se s ní plně ztotožnil a pro stručnost na ně v plném rozsahu odkazuje. Zde je třeba poukázat na stanovisko Ústavního soudu, které prezentoval ve svém usnesení ze dne 16.9.2014, sp.zn. II. ÚS 2627/14, kde považoval za vhodné uvést, že obecným soudům adresovaný závazek, plynoucí z práva na spravedlivý proces dle čl. 6 odst. 1 Úmluvy, promítnutý do podmínek kladených na odůvodnění rozhodnutí, nemůže být chápán tak, že vyžaduje podrobnou odpověď na každý argument. Toto stanovisko zastává i Evropský soud pro lidská práva (srov. jeho rozhodnutí ve věci Van de Hurk proti Nizozemsku ze dne 19. 4. 1994, č. 16034/90, odst. 61, ve věci Ruiz Torija proti Španělsku ze dne 9. 12. 1994, č. 18390/91, odst. 29, ve věci Hiro Balani proti Španělsku ze dne 9. 12. 1994, č. 18064/91, odst. 27, a ve věci Higginsová a další proti Francii ze dne 19. 2. 1998, č. 20124/92, odst. 42). Podle rozsudku ve věci Helle proti Finsku (ze dne 19. 12. 1997, č. 20772/92, odst. 59-60) se odvolací soud při zamítnutí odvolání může omezit i

na převzetí odůvodnění nižšího soudu. V rozporu s tím tedy není, jestliže nyní odvolací soud na námítky odvolatele reagoval explicitním příklonem k závěrům soudu prvního stupně, jež požadavkům ústavně konformního odůvodnění odpovídají. V této souvislosti je třeba také poukázat na judikaturu Evropského soudu pro lidská práva, který nejednou konstatoval, že každý případ, jenž vyvolává sebemenší důkazní pochybnosti, musí být vykládán ve prospěch obviněného (viz rozsudek ve věci Barberá, Messequé a Jabardo z roku 1988, A- 146).

Ve světle shora rozvedených skutečností je zřejmé, že obstál závěr soudu prvního stupně, že skutek, který byl obžalovaným kladen za vinu není žádným trestným činem a proto odvolací soud podle § 256 trestního řádu odvolání státního zástupce zamítl jako nedůvodné.

Poučení o opravných prostředcích:

Proti tomuto rozhodnutí není řádný opravný prostředek přípustný, takže **rozhodnutí nabylo právní moci a je vykonatelné** (§ 139 odst. 1 písm. b/cc trestního řádu).

Lze však proti němu podat dovolání (§ 265a odst. 1 trestního řádu).

Dovolání mohou podat (§ 265d odst. 1 trestního řádu):

- nejvyšší státní zástupce, který je povinen v dovolání uvést, zda je podává ve prospěch či v neprospěch obviněného (§ 265d odst. 1 písm. a, trestního řádu),
- obviněný pouze prostřednictvím obhájce. Podání obviněného, které nebylo učiněno prostřednictvím obhájce, se nepovažuje za dovolání, byť bylo takto označeno (§ 265d odst. 2 trestního řádu).

Dovolání se podává u soudu, který rozhodl v I. stupni, do dvou měsíců od doručení rozhodnutí, proti kterému dovolání směřuje (§ 265e odst. 1 trestního řádu).

O dovolání **rozhoduje Nejvyšší soud České republiky** (§ 265c trestního řádu).

V dovolání, kromě obecných náležitostí, uvedených v § 59 odst. 3 trestního řádu, musí být uvedeno (§ 265f odst. 1 trestního řádu):

- proti kterému rozhodnutí dovolání směřuje,
- který výrok, v jakém rozsahu a z jakých důvodů je napadán,
- čeho se dovolatel domáhá,
- konkrétní návrh na rozhodnutí dovolacího soudu,
- odkaz na zákonná ustanovení § 265b odst. 1 písm. a-l) nebo § 265b odst. 2 trestního řádu, o které se dovolání opírá.

Rozsah a důvody dovolání lze měnit jen po dobu trvání lhůty k podání dovolání (§ 265f odst. 2 trestního řádu).

Kdo podal **zcela bezvýsledně dovolání**, je povinen státu nahradit náklady řízení o tomto návrhu, a to paušální částkou, kterou stanoví ministerstvo spravedlnosti obecně závazným právním předpisem (§ 153 odst. 1 trestního řádu). Paušální částka nákladů v řízení o zcela bezvýsledně podaném dovolání **činí 10.000,- Kč.** (§ 3a vyhlášky č. 312/1995 Sb.).

Krajský soud v Brně
dne 23. ledna 2015

Za správnost vyhotovení:
Radka Podruhová

JUDr. Vlastimír Čech v. r.
předseda senátu